

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên-hemû welatan yekbin!

5.(1.) Kongre'nin yolunda
komünist partisiyle silahlan!
Yıl:11, Sayı:283, 27 Mayıs 1985

Güney Afrika Komünist Partisi yayın organı *The African Communist*'in 101. sayısında yer alan iki yazıyı veriyoruz. Bunlardan birincisi yeni toplanan 6. Kongre'yle ilgili bir haberdir. İkinci yazı ise, Güney Afrika Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin ülkedeki durumu değerlendiren ve devrim çağrısı yapan bir bildirisidir. İki metinde de doğru bulmadığımız bazı anlayışlar vardır ancak Güney Afrika Komünist Partisi'nin devrimi zafere götürmeye niyetli tutumunu yürekten destekliyor, onun yükselttiği belgeyi onunla birlikte biz de haykırıyoruz: "Birleş! Seferber ol! Haydi özgürlük ve sosyalizm için saldırıya!"

Güney Afrika Komünist Partisi 6. Kongre'si yapıldı

Güney Afrika Komünist Partisi 6. Kongresi geçtiğimiz günlerde toplandı. Onlarca delegenin katıldığı kongreyi, katılanların Güney Afrika'ya yığınların yükselen savaşımından ve işçi sınıfının bu savaşıma olan önemli katkısından dolayı duydukları coşku ve güven belirliyordu.

Kongre, geçen kongreden bu yana partinin çalışmalarının kapsamlı bir değerlendirilmesini yaptı. Tartışmaların odak noktası, partiyi ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan güçlendirmek, ulusal demokratik devrimin zaferi ve sosyalist bir Güney Afrika'ya doğru ilerlemesi için partinin verdiği savaşı yükseltme görevi oldu.

Kongre ayrıca, ülkemizde ulusal kurtuluşun ve sosyalist savaşımın öncüsü olarak işçi sınıfının rolünün daha da artırılmasına özel dikkat vererek, Güney Afrika'da gelişen durumun bütün yönlerini görüştü.

Kongre uluslararası durumu da görüştü. Bu anlamda, Güney Afrika'daki ırkçı rejimin karşı-devrimci saldırısını ve Amerikan emperyalizminin bu kampanya-

daki rolünü özel olarak dikkate aldı. Bunun yanısıra dünya barışına ilişkin acil sorunu özel olarak vurguladı.

Delegeler, partinin, ülke içinde güçlenmesini sürdürdüğünü, özellikle işçi sınıfından ve gençlik içinden gelme aktivistlerden değerli insanları saflarına çekmekte olduğunu kaydettiler. Düşmanın, otuz beş yıldır sürdürdüğü partiyi yıkma çabaları başarısızlığa uğradı.

Düşmanın, Marksizm-Leninizmi Güney Afrika halkına yabancı bir ideoloji gibi sunmak, partimizi ise ülkemizde işçi sınıfının temsilcisi ve öncü partisi gibi değil de yabancı güçlerin bir aleti gibi göstermek amacını taşıyan, yalana dayalı propagandası da halk yığınlarının reddedildi.

Dolayısıyla, partimizin, ülkemiz işçi sınıfının en ileri ve en bilinçli oğullarını, kızlarını kendine çekerek daha da güçlenmesinin koşulları vardır. Aynı zamanda, partimizin özel olarak işçilerle pratik siyasi ve ideolojik açılarından ilgilenmesi, örgütsel çalışmayla birlikte, komünist davanın sürekli gelişimini

sağlayacak ve ülkemiz işçi sınıfının erki kapitalist sınıftan alarak bir sosyalist toplum kurma yolundaki tarihsel misyonunu gerçekleştirmesini olanaklı kılacaktır.

Delegeler, ayrıca, yakın geçmişte, ülkede kendini Marksizm olarak sunan belli "sol" ideolojik eğilimlerin ortaya çıktığını da kaydettiler. Bu eğilimler, partimizin, Parti Programı'nda temsil edilen siyasi konumları ve özellikle de Afrikalı ve siyah çoğunluğun ezilmesinin doğasını özel bir tip sömürgecilik olarak nitelmesi üzerinde saldırılarını yoğunlaştırıyorlar.

Kongre, Parti Programımızda dile getirilen perspektiflerin doğruluğunu yeniden belirtti. Delegeler, bilinçli ve örgütlü işçi sınıfının ulusal kurtuluş savaşımında yer almasının ve bu savaşımında onun önderliğinin önemini vurguladılar. Bu, demokratik dönüşümün en derinden devrimci nitelik ve biçim almasını güvence altına alacaktır.

Öncü rolünü yaşama geçirirken, işçi sınıfı yalnızca kendi çıkarlarını öne

sürmez ve yalnızca sosyalizme kesintisiz ilerlemenin koşullarını yaratmaz. Aynı zamanda kırsal yığınların ve orta tabakaların ulusal demokratik devrimden bütünüyle yararlanmalarını olanaklı kılar. İşte bu, işçi sınıfı ile ezilen halkın diğer sınıf ve katmanları arasında, işçilerin önderliğinde bir bağlaşıklık hem olanaklı hem de kaçınılmaz yapar.

Kongre, ayrıca, anti-komünizmin ve anti-Sovyetizmin ırkçı rejimin ve Güney Afrika'daki diğer geri siyasi güçlerin ana ideolojik platformu olarak kaldığını gözlemledi. Reagan yönetiminin Güney Afrika'nın işlerine artan oranda karışması da aynı anti-komünist amaçların izlenmesi temeline oturuyor.

Bununla bağlı olarak delegeleri, partinin bu düşman ideolojiyle, özellikle işçi ve ezilen yığınlar arasında savaşımının önemli bir görev olduğunda görüş birliğine vardılar. Partinin, işçi sınıfını proletarya enternasyonalizmi ruhunda eğitmesi, kabilecilik, ulusal şövenizm ve ırkçılık eğilimlerini yenmesi her dönemde önemlidir.

Başkaldırı ruhu

Kongre Güney Afrika'da ezilen halk yığınlarının içinde bulunduğu ruh halini bir başkaldırı olarak niteledi. Ülkemizde başlamakta olan bir iç savaş ortamı vardır. Bu durumda, ülkemizin kurtuluş güçlerinin ivedi görevi, ırkçı rejime karşı kapsamlı, çok yönlü siyasal ve askersel saldırıyı daha da yükseltmektir.

Delegeler, ırkçı rejimin ülkede yığınlara karşı bir baskı kampanyasına giriştiğini ve Güney Afrika bölgesinin bağımsız devletlerine karşı saldırganlık ve dengesizleştirme siyasetini sürdürdüğünü gözlemledi. Bütün bunlar, düşmanın artan telaşını yansıtıyor ve onun açısından, güçler dengesini kendisinden yana değiştirmek için boşuna bir çabayı temsil ediyor.

Nitekim, önde işçiler olmak üzere halk yığınları savaşım yoluyla inisiyatifini kendi ellerine almayı sürdürüyorlar. Öte yandan Güney Afrika bölgesinin halkları, Pretoria'nın ve Washington'un, ırkçı rejimi bölgesel bir güç olarak kabul ettirme girişimlerine karşı direniyorlar.

Özel olarak rejimin ülkemizi yönetebilme kapasitesinin düşürülmesini hedeflemesi gereken savaşımın hızla yük-

selmesinin nesnel ve öznel etkenleri bugün vardır. Bu görevin başarıyla gerçekleştirilmesi bütün ezilen halk yığınlarının savaşımına çekilmesini gerektiriyor. Bu açıdan, kadınların ve kırsal yığınların daha çok örgütlenmesi ve harekete geçirilmesine, savaşımına katılma oranlarının artırılmasına özel olarak dikkat gösterilmelidir.

Partimiz de içinde olmak üzere, devrimci hareketimizin örgütlü müfrezelerinin, halk içindeki varlıklarını güçlendirmeyi sürdürmeleri ve erkin ele geçirilmesi çağrısını onlara eylem yoluyla yaparak, yığınları harekete geçirmeleri de yaşamsal önem taşıyor.

Kongre, Güney Afrika Komünist Partisi'nin, Afrika Ulusal Kongresi (ANC), Güney Afrika Komünist Partisi ve Güney Afrika Sendikalar Kongresi (SACTU) arasında varolan ve ANC tarafından başı çekilen devrimci bağlaşıklığın daha da güçlendirilmesi için yaptığı çalışmaya devam etmesini kararlaştırdı. Delegeler ANC'nin gücünün ve popülaritesinin ülke içinde gelişmesini ve prestijini uluslararası planda daha da yükseltmesini selamladılar. ANC'nin başı çektiği kurtuluş bağlaşıklığının, erkin halk tarafından ele geçirilmesi ve ulusal

demokratik devrimin başarıya ulaştırılması savaşımında yığınlara öncülük etme tarihsel misyonunu gerçekleştireceğine olan güvenlerini belirttiler.

Kongre adil ve kalıcı bir dünya barışı için savaşım vermenin acil bir ihtiyaç olduğunu belirtti. Bu nedenle, SSCB ve ABD hükümetlerinin stratejik nükleer silahların sınırlandırılmasını ve azaltılmasını görüşme kararını olumlu karşıladı.

Kongre, Batı Avrupa'ya Pershing ve Cruise füzelerinin yerleştirilmesine karşı olduğunu ifade etti ve Reagan yönetiminin Sovyetler Birliği üzerinde askersel üstünlük sağlama çabalarını kınadı. ABD halkını ve dünyanın barışsever halklarını, bu yönetimi, dünyayı uçuruma götürmeye yönelik, iflas etmiş ve tehlikeli siyasetini terketmeye zorlamaya çağırdı.

Kongre delegeleri Güney Afrika komünistlerinin dünya barışına ve uluslararası güvenliğe yapacakları en büyük katkının, kavgacı ve saldırgan Pretoria rejimini yenmek ve yok etmek olduğuna işaret ettiler.

Kongre, geçen kongreden bu yana ölen parti üyeleri için, kutsal anma görevini yaptı. Partinin yıllarca, partiye

ve savaşan Güney Afrika halkına, onurla anılacak bir hizmet veren son başkanı Yusuf Dadoo yoldaşı özellikle andı.

Ayrıca ırkçı rejimin eline düşmüş olan ve aralarında çok sayıda parti üyesi bulunan siyasal tutuklu ve mahkumları selamladı. Onların hemen ve koşulsuz olarak serbest bırakılmaları çağrısını yaptı.

Kongre ulusal kurtuluş, demokrasi, sosyalizm ve barış uğruna savaşım veren bütün güçlere, özellikle Namibya, Batı Sahra, Filistin, El Salvador, Nikaragua ve Doğu Timor halklarına devrimci dayanışmasını da ilettiler.

Kongre, uluslararası durumun, komünist hareketin olduğu kadar, bir bütün olarak anti-emperyalist güçlerin de birlik ve etkinliğini güçlendirmek açısından bir dünya komünist hareketi konferansı toplanmasını gerektirdiğinde görüş birliğine vardı.

Delegeler Güney Afrika Komünist Partisi'nin çalışmasını ve işleyişini düzenleyen yeni bir tüzük kabul ettiler.

Ayrıca yeni bir Merkez Komitesi seçtiler.

Moses Mabhida yoldaş oybirliğiyle Güney Afrika Komünist Partisi Genel Sekreterliği görevine yeniden seçildi.

“Ülkemizde devrimci durum olgunlaşıyor. Ulus çapında kriz hem ezgi altında tutulmaları ve sömürülenleri, hem de ezgici ve sömürücüleri etkisi altına alarak derinleşiyor. Yönetici sınıf, giderek artan oranda, eski yoldan yönetemediğini gösterir biçimde davranıyor. Aynı zamanda, sömürülen ve ezilen sınıflardan giderek artan sayıda insan, devrimin gerekliliğini bütünüyle kavıyor ve onun için ölmeye hazırlanıyor.”

Zafere erg ç ulaşılacak ama geç olacağına er olsun!

İşçi sınıfı ana halkadır

Ülkemizde devrimci durum olgunlaşıyor. Ulus çapında kriz hem ezgi altında tutulmaları ve sömürülenleri, hem de ezgici ve sömürücüleri etkisi altına alarak derinleşiyor. Yönetici sınıf, giderek artan oranda, eski yoldan yönetemediğini gösterir biçimde davranıyor. Aynı zamanda, sömürülen ve ezilen sınıflardan giderek artan sayıda insan, devrimin gerekliliğini bütünüyle kavıyor ve onun için ölmeye hazırlanıyor.

Bu durum, bir yanda yönetici sınıf ve onun destekleyicileri ile öte yanda ezilen yığınlar ve siyah işçiler arasında süregelen ve keskinleşen çarpışmanın sonucu-

dur. Bugün ülkemizin savaşan halkının üstesinden gelmek durumunda olduğu sorun, ırkçı rejimi, devrimci hareketimizin onu devirmesini olanaklı kılmak için, zayıflatmaktır.

Savaşımımız, ırkçı ekonominin gittikçe derinleşen bir krize battığı bir ortamda ilerliyor. Kapitalist üretim biçimine özgü bu kriz, kapitalist ekonomiyi uluslararası çapta etkisi altına alan ekonomik sorunların bir anlatımıdır.

Kriz, ırkçılığa dayalı sistemin varlığıyla katmerleşmektedir. Bu sistem, üretici güçlerin gelişmesine set çekiyor, pazarın büyümesini sınırlıyor. Büyük kaynakların üretici olmayan amaçlar için, örneğin, özellikle ordu, polis ve sivil hizmetler

inde olmak üzere, ırkçı devlet aygıtının korunma ve yayılmasında, silah üretiminde kullanılmasıyla sonuçlanıyor.

İrkçı ekonominin krizi, halkımızın milyonlarca ferdine kapitalizmin, halkın çoğunluğu için insana yaraşır bir yaşam standardı sağlama yeteneğinden yoksun olduğunu her gün gösteriyor.

Tersine, her geçen gün emekçi yığınların sırtına daha ağır yük bindiriyor ve onların yaşam standardını daha da düşürüyor.

Kendisine hizmet eden devlet aygıtından destek ve yardım gören kapitalist sınıf, mevcut ekonomik krizi, ülkemizin zenginliklerini çok zenginlere paylaştı-

mada kullandı ve böylece milyonlarca insanı daha da yoksullaştırdı. Krizden işçi sınıfının sömürü oranını arttırmada da yararlandı.

Böylelikle, ülkedeki tekelsel kapitalist guruplar, her yıl yüksek kâr oranları ve yüksek kârlar elde ettiklerini tekrar tekrar ilan ediyorlar. Bir yandan ekonomi, krizin etkisiyle daralırken, Johannesburg Borsası'ndaki genel indeks yükselmesini sürdürüyor. Bu açık çelişki kapitalist sınıfın, ekonomik bunalımın bu aşamasında büyük, “blue chip” şirketlerinin kârlarının yükseleceğinden emin olmasından kaynaklanıyor.

Üretici güçlerin özel sahipleri, bu sonuca, işçi sınıfının sömürsünü yoğun-

laştırmak, mal ve hizmetlerin ülke çapında fiyatlarını yükseltmek ve kredi-borç faizlerini olağanüstü düzeylere çıkarmak gibi yöntemleri de içeren bir dizi önlemler ulaştılar. Rand'ın (Güney Afrika Cumhuriyeti'nin para birimi — İ.S.) değerindeki düşme de, emekçi halkın ücretleriyle alabileceği maddelerin miktarını azaltacaktır.

Çok zenginler ekonomik krizden bir başka şekilde de yararlandılar. Sonuçta, bugün Johannesburg Borsası'ndaki hisse senetlerinin yüzde 75'ini üç dev tekel, Anglo-American Corp., Sanlam ve Barlow Rand kontrol ediyor. İki yıl önce bu hisse senetleri yedi tekel arasında paylaşıyordu.

Devlet sektörünün işçi ücretlerini düşük tutmasını ve genelde sermayenin çıkarlarına hizmet etmeyi sürdürmesini sağlamak için, kamu kuruluşlarının hesaplarını gizli tutmalarına izin verildi. Böylece, bu kuruluşlar bir yandan kârlarını gizlerken, öte yandan da zarar ettiklerini açıkladılar. Örneğin Iscor adlı kamu şirketi, 1984 yılına dek geçen on yıllık dönemde herhangi bir vergi ödemedi.

Bütün bunlardan açık olarak görünmektedir ki, işçi sınıfı ve özellikle siyah işçiler krizden olumsuz ve en çok etkilenmeyi sürdürürken, en güçlü tekel-ler aynı krizden devasa kârlarla çıkmayı sürdürdüler. Hem siyah ve hem de beyaz orta katmanlar, bugün, görece farklılıklar taşımakla birlikte, artan borçlarla yüzyüzedirler. Kasabaların küçük ve orta kapitalist işletmeleri de ağır darbeler yiyor. İflaslar, devredilmeler ve başkalarının yutulma, bunlar için günlük yaşamın parçası olmaktadır. Büyük sermaye burjuvazinin daha zayıf kesimlerini yerinden ederken, bunların bir kısmını proletaryanın saflarına atıyor.

En yoksullar en ağır darbeleri yiyor

Kapitalist ekonomik krizlerin izinden giden ekonomik gerileme, ilk önce ve en çok, nüfusun en yoksul, kesimlerine darbe vurdu. Derinleştikçe de, olumsuz etkileri burjuvazinin kendisi de içinde olmak üzere, diğer sınıf ve katmanlara yayılıyor. Kapitalist sınıfın tekelci kesimleri, şimdilik krizden kendisini daha da zenginleştirme yönünde yararlanabildi. Yine de, bu tekelciler biliyorlar ki, durum kötüleştikçe kendileri de bundan doğrudan etkilenenler.

Altın fiyatındaki düşüş bir bütün olarak ekonomi üzerinde ciddi sonuçlar yaratmaya devam ediyor. Altın, Güney Afrika'nın döviz gelirlerinin yarısını sağlıyor. Onun fiyatındaki düşüş 1984 için öngörülen ödemeler dengesindeki büyük açığa bu anlamda belirgin katkı yaptı. Bu durum, kaçınılmaz olarak ülkenin dünyaya borçluluk düzeyini arttıracak, dışalının azalmasına ve ekonomik çöküş sürecinin daha da artmasına katkıda bulunacaktır.

Ekonomik kriz, proletarya açısından, Karl Marks'ın "kapitalist birikimin kaldırıcı, yalnızca o değil, kapitalist üretim biçiminin varlığının bir koşulu" (*Kapital*, İng. basım, c.1, s.632) olarak nitelediği işsiz, artı-nüfusun hızla artması anlamına geldi. Bir işe sahip olmak gibi talihli insanların yaşam standartlarına sürekli bir saldırı anlamına da geldi. Kapitalist sınıfın en güçlü kesimlerinin zenginleşmesi ile en düşük ücretleri alanların yoksullaşması elele gidiyor.

İrkçi devlet, ülkemizin zenginlikler yığınının egemen burjuvaziye akmasını sağlayacak değişik yöntemler uygulayarak, ekonomik krizin yükünü emekçi halkın sırtına yüklemeyi dayatmada da işe karıştı. Vergi sistemindeki değişiklikler ve Genel Satış Vergisi'nin yükseltilmesi, kentsel yerleşim merkezlerinde kiralaların ve diğer bazı harçların artırılmasıyla birlikte, bu sonuca varmada katkıda bulundu.

Bu süre içinde, pasaport yasalarının eskiden olduğu gibi dayatılmasına devam edildi. "Suçlu"lar ve sayısı azaltılan göçmen işçiler Bantustan'lara (yurttaşlık

haklarına sahip olmayan siyah halkın özel olarak biraraya getirildiği, yaşamaya mecbur edildiği özel yerleşim merkezleri, rezervuarlar — İ.S.) sürüldüler. Yasalar da, binlerce insanı bu artı-nüfus rezervuarlarına atmada ırkçı devleti daha iyi teçhizatlandırabilmek için, sertleştirildi. Bu önlemlerden biri, ırkçı parlamentonun kabul ettiği Yabancılar ve Göç Yasası'dır. Bu yasanın çok sayıda maddesi, ırkçı rejimin yığınsal halk direnişi sonunda terketmek zorunda kaldığı Siyahların Düzenli Hareketi ve Yerleşimi Yasası'ndaki maddelerin aynıdır.

Bantustan'lardaki halk yığınlarının derin, daha derin yoksulluk ve sefalet itilmesi devam ediyor. Buralarda açlık yığınsal, hastalıklar salgın boyutlarına ulaştı. Durum, kukla yönetimlerin halka dayattığı ek yüklerle daha da kötüleşmektedir. Kapitalist sistemin hiçbir gelecek umudu bırakmadığı bu kırsal yığınların, bu sistemle hesaplaşmada zincirlerinden başka yitirecekleri hiçbir şey yoktur.

İdeolojik saldırı

Emekçi halk yığınlarının maddi koşullarının iyileştirilmesi için verdikleri savaşı kapitalist sisteme doğrudan bir meydan okumayla giderek artan oranda, birleştireceğini sezen yönetici sınıf ve onun siyasal temsilcileri, halkı "hür teşebbüs"ün varsayılan meziyetlerine inandırmak için bir ideolojik saldırı başlattı. Bu güçler, amaçlarına varabilmek için anti-komünizm ve anti-Sovyetizm zehrine başvurmayı sürdürüyorlar.

Tekelci burjuvazinin toplumda ekonomik ve siyasal konularında üstünlüğü, kapitalist devletin giderek artan oranda yönetici sınıfın en güçlü fraksiyonunun çıkar ve fikirlerini yansıttığı bir durumu yaratıyor. Gerçekten bu üstünlük, büyük sermayenin burjuva devletini kendi yönetim, diktatörlük ve kendini zenginleştirme aletine dönüştürdüğü devlet-tekelci kapitalist sisteminin doğmasıyla sonuçlandı.

İrkçi Başbakan Botha'nın 1979, 1981 ve 1983 yıllarında topladığı, ırkçı rejimin liderlerinin ve sermayenin en önemli temsilcilerinin katıldığı büyük konferanslar, devlet-tekelci kapitalizmin ne

denli gelişmiş olduğunun ifadesiydi. Nkomati Anlaşması'nın imzalanması sırasında çok sayıda işadaminin hazır bulunması ve bunlardan bazılarının bu anlaşmanın tamamlanabilmesi için ortam hazırlamada oynadığı rol de, ırkçı devletin, Güney Afrika bölgesinde ekonomik üstünlüklerini sağlamlaştırmayı amaçlayan tekelci burjuvazinin çıkarlarına ne ölçüde hizmet ettiğini ortaya koyuyor.

Devlet-tekelci kapitalizmi ne yaparsa yapsın, işçi sınıfı ve kapitalistler, ezilenler ve ezenler, devlet-tekelci kapitalizmi ve halkın çoğunluğu arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmayacaktır. Nesnel durum bu çelişkilerin uzlaşmaz doğasını gösteriyor ve altını çiziyor.

Siyah işçilerin ve ezilen yığınların geriye kalan kesiminin verdikleri ve sürdürmekte oldukları savaşım, kendisi bu çelişkilerin sonucu ve ifadesi olarak, ırkçı rejimi derinleşen bir siyasal krizin içine sokmuştur.

Ulusal Kurtuluş Hareketi

Bu krizin tek başına en önemli özelliği, ırkçıların geniş ulusal kurtuluş hareketinin büyüme ve ilerlemesini engelleyememeleridir. 37 yıllık varlığı boyunca ırkçı rejimin kurtuluş hareketini yenilgiye uğratmak ve bastırmak için denediği ideolojik, siyasal ve baskıya dayalı önlemlerin hepsi başarısızlığa uğradı.

Herhangi bir kapitalist devlette olduğu gibi Güney Afrika'da da ordu ve polis, burjuva erkinin savunmasında kullanılan organlardır ve devlet erkinin ana araçlarıdır. Bu nedenle burjuvaziye yenmek demek, devlet erkinin araçlarını tahrip etmemiz ve onları işlemez hale getirmemiz demektir. Hayatta kalabilmesini güvence altına alan birincil araçların korunmasını sağlamak için, ırkçı rejim, halkın ordusunu, Umkhonto ve Sizwe'yi tahrip edebilmek için elinden geleni yapıyor. İrkçılar bu amaca ulaşmada başarısız kaldılar.

Dahası, halkın saldırısı son birkaç yılda, faşizmin Afrika Ulusal Kongresi'ni (ANC) yasaklayarak uygulamaya başladığı aşırı gerici siyaset döneminde erişmiş olduğumuz düzeye ulaştı. Burada en önemli nokta, şimdiki saldırının Umkhonto ve Sizwe'nin silahlı eylemler-

rinin eşliğinde gerçekleştiğidir.

Bu tırmanan savaşım, işçiler, kırsal yığınlar, kadınlar, gençlik ve ülkemizin bütün ulusal gurupları, sayısı giderek artan beyaz demokrat ve devrimcileri de içermek üzere milyonlarca insanı savaşıma çekiyor. Bu yığınların siyasal bilinç düzeyi savaşımın ilerlemesiyle yükselmektedir. Aynı şekilde, gerek olursa, devrim için ölmeye olan hazırlanmışlıkları da artırıyor.

Aynı zamanda halk, kendi birleşik güçlerini daha iyi kullanabildikçe, demokratik örgütlerde, sendikalarda, toplum, gençlik ve kadın örgütlerinde örgütleniyor. Bu örgütlerin yüzlercesinin birleşik bir cephe ve birleşik eylemde biraraya gelmesi, demokratik hareketin vardığı en önemli ileri adımlardan biridir. Bu, ulusal demokratik devrimin, bu devrimin zaferine ilgi duyan bütün sınıfları katmanları ve ulusal gurupları birleştirmek olan nesnel gereğinin de bir ifadesidir. Lenin'in belirttiği gibi:

"Yüzeysel gözlemcilerce sık sık ihmal edilen ve hatta hakir görülen... yığınlar, siyasal arenaya aktif savaşçılar olarak giriyor. Yığınlar pratik içinde öğreniyor... kendi yollarını hissediyor, hedeflerini tanımlıyor, kendilerini ve bütün ideologlarının teorilerini sınıyorlar.

"Yığınlar, tarihin kendilerine yüklediği, dünya çapında önem taşıyan devasa görevlere yükselebilmek ve bu görevlerle başedebilmek için kahramanca çaba gösteriyorlar, ve büyük tekil yenilgiler nasıl olursa olsun, kan ırmakları ve binlerce kurban nasıl içimizi parçalarsa parçalasın, hiçbir şey, yığınların ve sınıfların devrimci savaşım sırasında aldıkları bu doğrudan eğitimle kıyaslanabilir önemde değildir." (Lenin, *Devrimci Günler*, İng. basım)

Ülkemizin kahraman yığınları, siyasal arenaya aktif savaşçılar olarak girmeleriyle, ırkçı rejimin siyasetindeki bütünlüğü parçaladı ve bu rejimi artan bir karışıklık ortamına itti. Halk, özverisiyle ve siyasal ve silahlı saldırısının yoğunluğuyla, yönetici sınıf ve onun destekçileri arasında bölünme ve uzlaşmazlıklara yol açtı.

Ezenlerin, bir reform sürecinin başlangıcı olarak sundukları, ancak siyah nüfusun bazı kesimlerini kuklalara dö-

nüstrümek ve halkı ulusal demokratik devrimin zaferi için sürdürdüğü savaşımdan uzaklaştırmak amacıyla hazırladıkları en küstah siyasal manevralar, halk yığınlarının en keskin tutumuyla geri çevrildi. Bantustan ve "ayrı gelişme" programının ve yeni değiştirilen anayasasının akıbeti de, üç meclisli parlamentosuyla birlikte, aynı oldu.

Böylece, ırkçı rejim, toplumsal tabanını yaygınlaştırmada, bütün çabalarına karşın, başarısız oldu. Hatta, yönetici sınıfın ve onun devletin yaygınlaştırma ve devlet-tekeli sermayesinin yanına çekebilecek için satın almayı hedeflediği siyah orta katmanlar bile, asıl olarak, kendi çıkarlarının en iyi ulusal demokratik devrimin zaferiyle gerçekleşeceğine olan inançlarını göstermeye devam ettiler.

Şiddete başvurma

Birbiri ardıştıra bir dizi yenilgiyle karşılaşan, bu devrimin ileriye doğru yürüyüşünü sürdüreceğinin kesin olduğunun farkında olan ırkçı rejim, artık eski yoldan yönetemiyor. O, devlet gücünün birincil hedefi olarak ırkçı rejimin savunmasını ön plana getiren bir krizden çıkmaya programını benimsemeye zorlandı.

Engels'in devletinin "devlet için-deki sınıfsal uzlaşmazlıkların artması oranında... güçleneceği" şeklindeki gözleminin doğruluğunu gösteren ırkçı rejim, devlet-tekeli kapitalizminin ağırlaşan bunalımına, baskı araçlarını, özellikle onduyu güçlendirerek karşılık verdi. Daha da ileri giderek, devlet aygıtını öylesine yeniden örgütleyerek ki, ordunun generalleri, "bütünsel strateji" olarak adlandırılan bir siyaset yoluyla, komuta ettikleri tümenleri, toplumda ulusal güvenlik dedikleri şeyi sağlayacak yegane güç olarak gösterip, bu aygıtın kontrolünü kendi ellerine alıyorlar.

Varlığına yönelik bir tehlikeye karşılık olarak, kapitalist sınıf, beyazların yerleşik-sömürge azınlığının burjuvademokratik haklarının korunmasına sırtını çevirmeye hazırlanıyor, bu konudaki bütün bahanelerini de terketmiş bulunuyor. Burjuva yönetiminin en utanmaz ve gaddar savunucularının diktatör hükümeti, ülkemiz ve bir bütün olarak halkımız için, militaristleşmenin artması, baskının, devletin bireylerin yaşamına daha fazla karışması ve dizginlerini koparmış zorbalık anlamına geliyor.

Devlet-tekeli kapitalizminin, ulusal demokratik devrimin zaferi yolundaki yığınsal saldırının bir sonucu olarak, yüzyüze geldiği tehlikeye kaçınılmaz yanıtı, toplumsal yaşamın bütün yönlerini çevreleyen aşırı tepki ve karşı-devrimin kararlı izleyiciliğidir. Böyle bir karşılık,

kaçınılmaz olduğu gibi, bilinçli yığınların daha büyük direnişinden başka bir şey doğuramaz. Yönetici sınıfın derinleşen genel krize tepkisi, bu krizin katmerlenmesinin ve şerhimsi durumun daha da olgunlaşmasının temelini döşer.

Bu durum işçi sınıfına ve ülkemizin emekçi halkına özel bir meydan okuma olanağı yaratıyor. Marks ve Engels'in sözleriyle "burjuvazi yalnızca kendi ölümünü getirecek silahları dökmekle kalmadı, bu silahları kullanacak insanları — modern işçi sınıfını-proleterleri de yarattı." (*Komünist Manifesto*, İng. basım)

Tarih, ülkemizin proleterlerinden bu silahları kullanmak üzere eline almasını ve halkımızın yığınlarına önyak olmasını, ırkçı askeri tekeli diktatörlüğün yıkılması için çağrı yapmasını istiyor. Bu yığınlar, bu görevi yerine getirmek üzere savaşım içinde kendilerini eğitiyor ve örgütleniyorlar. Onlar, her gün eski düzen altında yaşamak istemediklerini, zafere olan inançlarını ve bu zafere ulaşmak için gerekli her özveride bulunma kararlılıklarını sergiliyorlar.

Ancak, Lenin'in gözlemediği gibi:

"Devrim, yalnızca... nesnel değişimlere özel bir değişikliğin, yani, devrimci sınıfın, hiçbir zaman, hatta bunalım döneminde bile yere çalınmazsa 'düşmeyen' eski hükümeti kırıp atacak (ya da yerinden fırlatacak) güçte devrimci yığın eylemi koyma yeteneğinin eşlik ettiği bir durumdan çıkar." (Lenin, *II. Enternasyonal'in Çöküşü*)

Güney Afrika Komünist Partisi'nin ve ANC'nin başı çektiği devrimci bağlaşıklıkla, ülkemizin işçilerinin ve ezilen yığınlarının uğruna çalıştıkları hedef, ırkçı rejime karşı verilen savaşımı kendi ellerine almaktır.

Önümüzdeki dönemde, onlar, ırkçı rejimi yerinden oynatacak kadar güçlü devrimci yığın eylemlerini koyacağımız ortama doğru ilerlemek gereğini duyacaklardır.

İşçiler eyleme geçiyor

Bu süreçte işçi sınıfı merkezi rol oynamalıdır. İşçi sınıfı, kapitalist-üretim biçiminin bu özel ürünü, ulusal demokratik devrimin zaferine bağlanmış sınıf ve ulusal güçlerin bağlaşıklığına öncülük etme gibi tarihsel bir misyona sahiptir.

Bu, örgütlü proletaryanın yığın savaşımında giderek artan sayıda, ezilen yığınların diğer kesimleriyle yanyana yer alması anlamına geliyor. Bu işçiler, daha şimdiden kapitalist sınıfa ve onun ırkçı ve demokratik-olmayan devletine karşı harikulade bir şekilde ayağa kalktılar. Daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları

için verilen ekonomik savaşım, istemlerini almak için grev eylemine başvuran yüz binlerce işçiyi kapsadı. Bazılarında polis baskısının bir sonucu olarak işçilerin yaşamlarını kaybettiği yüzlerce çarpışmada siyah işçiler, sömürücüleri istemlerinin çoğunu kabul etmeye zorladılar.

Bu çarpışmalar arasında, maden işçilerinin geçen yıl yaptıkları grevin tarihsel önemi vardır. Bu grev, rahmetli J.B. Marks gibi komünistlerce yönetilen ve daha sonra 1950'lerdeki yığın eylemlerinin habercisi olan 1946 madenciler grevinin militan gelenekleri doğrultusunda yürütüldü. Transvaal'da, 1984 madenciler grevini izleyen ve siyasal ve ekonomik istemler ileri süren "evde kal" eylemi örgütlü işçi sınıfının gücünün mükemmel bir göstergisi ve işçi sınıfının, kurtuluş gününü daha da yakına getirmek için, demokratik çoğunluğun diğer kesimleriyle birlikte neler yapması gerektiğinin pratik bir örneğiydi. İşçi sınıfı hareketi kendisini ülkemizin savaşım veren yığınlarının diğer kesimlerinden yalıtılmaya yönelik çabaları şiddetle reddetmeye devam etmelidir.

Örgütlü işçi sınıfı hareketinin yerine getirmek durumunda olduğu, hem siyasal hem ekonomik görevler vardır. O, sendikal hareketin yayılmasına, güçlenmesine ve tek bir federasyonda birliğin sağlanmasına yönelik çalışmasını sürdürmelidir. İşçi sınıfının en ileri temsilcilerinin bu hareketinin devrimci nitelikte olmasını sağlama gibi bir sorumluluğu var. Çünkü, tam da bu, ulusal demokratik devrimin muzaffer olması, ülkemiz işçi sınıfının çıkarıdır.

Yani, işçi sınıfının en bilinçli temsilcileri, sendikaları yalnızca sınıfın ekonomik çıkarlarını öne süren örgütler olarak değil, aynı zamanda devrimci savaşım okulları olarak değerlendirmelidirler. İşçiler bu savaşımında, yalnızca ekonomik haklarının değil, fakat aynı zamanda bir sınıf olarak çıkarlarının da bilincine varmalıdırlar. Halihazırda binlerce işçi bu anlayışta olduklarını eylemlerinde göstermiştir. Ulaşılan bu noktadan hareketle, biz, inşa etmekte olduğumuz devrimci sendikal hareketin, ırkçı, faşist ve burjuva devleti, işçi sınıfının bir sınıf olarak çıkarları doğrultusunda yıkma savaşımında öne geçmesini sağlamalıyız.

Siyasal eylem

İşçi sınıfı, bu hedefe ulaşmak için, yalnızca sendikalara üye olmakla yetinmemelidir, sendikalar proletaryanın yığın örgütleri olarak önemlidirler. Buna ek olarak, ulusal demokratik devrimin siyasal ve askeri görevlerinin yerine getirilmesinde kendi üstüne düşeni yap-

bilmesi için, Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) ve Umkhonto we Sizwe'nin saflarını güçlendirmek, işçi sınıfının hayatı önem taşıyan çıkarlarındanadır.

Marksizm-Leninizm, Lenin'in yazdığı üzere bize öğretiyor ki: Kapitalizmde proletarya... burjuvaziye doğrudan ve tamamiyle karşı durabilen ve bu nedenle sonuna dek devrimci olmaya yetenekli tek sınıftır." (Lenin, *Proletarya Diktatörlüğü Çağında Ekonomi ve Siyaset*)

Sonuna dek devrimci olmak demek, sosyalist devrimin zaferi için, burjuvazinin bir sınıf olarak yenilgiye uğratılması için, erkin, kendisi yönetici sınıf olacak şekilde proletaryanın ellerine geçmesi için çarpışmak demektir. İşte bu, ülkemiz işçi sınıfının, bütün kapitalist ülke proleterlerinin olduğu gibi, karşı karşıya olduğu tarihsel görevdir.

Bu nedenle, ulusal demokratik devrimin zaferi için sürdürdüğü savaşımında işçi sınıfı, kendisinin sosyalist devrimin esesi olarak taşıdığı yükümlülükleri gözden uzak tutamaz. Proletarya yalnızca demokratik devrimin başarısıyla değil, aynı zamanda bu devrimin kapsamlı olmasıyla ve tekeli burjuvazinin konumlarının temelini söküp atmada olabildiğince ilerlemesiyle ve işçi sınıfına ve ezilen ve sömürülen kırsal yığınlara maksimum yarar sağlamasıyla ilgileniyor.

Bu nedenledir ki, işçiler Güney Afrika'nın kurtuluşu için verilen savaşımın dışında duramazlar. Aynı ölçüde açıktır ki, bu işçiler, demokratik bir Güney Afrika için verilen savaşım, kendi özgül sınıf çıkarlarının, demokratik devrimin kendi damgalarını vurmaları ve halk demokrasisinden proletarya yönetimine doğru kesintisiz ilerlemenin koşullarını hazırlamaları gerektiğinin bütünüyle bilincinde olarak katılmalıdırlar.

Bu yıl 64 yaşına basan Güney Afrika Komünist Partisi, ülkemiz proletaryasının öncü temsilcisi, ülkemizde, işçiler arasında, çilekeş ve ezilen yığınlar arasında yaşıyor. İlk önce bir proleter parti olduğu için, özgürlük ve sosyalizm için savaşıyor. Burjuva yönetiminin NP (Milliyetçi Parti), HNP (Herstige National — aşırı sağcı bir parti — İ.S.), Muhafazakar Parti ve İlerici Federal Parti (PFP) gibi partilerince gammazlanan, izlenen ve bu partilerin korktuğu bir parti olan GAKP, demokratik bir Güney Afrika için verilen savaşımında en ön saflarda yer alıyor.

Onun üyeleri hem ülkemizde ve hem de bölgemizde eylemlerde öldüler. Çok sayıda lider ve üyesi, ulusal kurtuluş hareketindeki yoldaşlarımızla birlikte uzun hapis cezaları çekmekte. Diğerleri, ANC'nin Umkhonto we Sizwe'nin disiplinli saflarına katılmış olarak ve bu örgütlerin liderliği altında çalışarak, savaşımın tehlikelerini yakın arkadaşlarıyla birlikte yaşıyorlar ve halkın davası için yapacaklarının en iyisini yaparak çalışıyorlar.

Komünist partisi sosyalizmin partisidir ve proletaryanın burjuvazi üzerinde sonul zaferinden ve sosyalist bir Güney Afrika'nın doğacağından emindir. Bu hedefe ulaşmak için, işçi sınıfı sömürgeci ırkçı rejime karşı verilen savaşımı kendi savaşımı yapmak zorundadır. Ayrıca, en sınıf bilinçli işçilerin kendi öncülerine, Güney Afrika Komünist Partisi'ne katılması yaşamsal önem taşıyor.

Afrika Ulusal Kongresi'nin başını çektiği kurtuluş bağlaşıklığın ortak siyasal ve askersel saldırısıyla bu rejimi geri çekilmeye zorladı. Bu geri çekilmeyi bir bozguna dönüştürmeliyiz. Ülkemizin siyah işçileri daha şimdiden büyük kahramanlık örnekleri verdiler. Önümüzdeki dönemde devlet-tekeli kapitalizmine karşı özgürlük ve sosyalizm için kapsamlı saldırısını yoğunlaştırırken, ülkemizin bütün halkı, işçi sınıfına bel bağlayacaktır. Zafere er ya da geç ulaşacağız ama bunun daha geç olacağına daha er olması için gereken bütün güce sahibiz. Günün çağırısı:

Birleş! Seferber ol! Haydi özgürlük ve sosyalizm için saldırıya!